Ты прыгажэй кутка не знойдзеш.
Гранічы – мой родны край!
То тут, то там лясок сінее,
у лагчынах рэчачкі блішчаць.
Куды ні глянь – спакоем вее,
Канца прастору не відаць.

А хмарка ў небе, у ясным полі
Плыве шчасліва, як дзіця,
І забываеш мімаволі
Увесь клопат буйнага жыцця.

Куды ні гляне маё вока, –
Усё поўна згоды, дабраты,
Ты маеш выгляды прарока,
Гранічы, мой край святы!

Хадасевіч Анастасія,
выпускніца Граніцкага
дзіцячага сада-базавай школы

Наведайце куткі роднага краю,
палюбуйцеся непаўторнасцю
прыгажосці прыроды
сваёй малой радзімы!

Наш аграгарадок Гранічы – гэта часцінка вялікай і выдатнай краіны. Клопат аб родным краі – гэта клопат аб Радзіме. Няхай у нашых лугах квітнеюць кветкі, у лясах пышна растуць дрэвы, спакойна спяваюць птушкі. Няхай ў крыніцах і студнях вада будзе чыстая і празрыстая, няхай у рэках і азёрах будзе шмат рыбы. Усё гэта – наша багацце. Любіць сваю прыроду – гэта значыць, берагчы яе, клапаціцца аб ёй, сябраваць з ёю!

Дамашнее заданне

ДУА “Граніцкі навучальна-педагагічны комплекс дзіцячы сад-базавая школа Маладзечанскага раёна”

Родны луг чаруе прыгажосцю

Пешы маршрут выхаднога дня

Жывёльны свет луга

Выглядаюць жыхары
Кожны са сваёй нары.
Чорным футрам бліснуў кроцік,
Сонцу паказаў жывоцік.
Прамільгнулі каля сценкі
Мышак шэрыя сукенкі.
Выцінае нізкі гук
У палёце чорны жук.
Мабыць, у цёплую пару
Я сабе зраблю нару.
Любоў Сівурава

Кароўка-багоўка-
Маленькі жучок.
Чорная галоўка.
З плямкамі бачок.
Па далоньцы ножкамі
Не паўзі на край!
Будзь маёю брошкаю
Ды не адлятай!
Валянцін Кодран

На тэрыторыі аграгарадка Гранічы знаходзіцца луг, які славіцца сваім раслінным і жывёльным светам, сваёй прыгажосцю.

На лузе расце шмат разнастайных траў і кветак

**Як брыльянты, рассявае
Ночка летняя расіцу.
Туманамі спавівае
Луг зялёны над крыніцай.**

**А як раніца настане,
Бліскі сонца загуляюць,
Рос прыходзіць адцвітанне,
Туманы ў рэчцы таюць.**

**Як брыльянты, гінуць росы
На зялёнай сенажаці;
Сонца косы, нашы косы
Не даюць паўдня ім знаці!**
Я.Купала

Загадкі

Раслінны свет луга

**Расцвілі на лузе кветкі.
Колькі іх – глядзіце, дзеткі:
Лён, гваздзікі, васілёчкі –
Можна звіць іх у вяночкі.
Вось рамонкі, вось званочкі,
Канюшына і ірысы…
Як чаруюць іх абрысы.**

Літаратурныя творы пра луг